

A portrait of László Sárközi, a man with dark hair and a slight beard, wearing a blue sweater over a dark collared shirt. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a light, textured wall.

Sárközi László

CSIRÁGÓ

szonettciklus

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

A kiadás alapjául a www.kalaka.com webhelyen megjelent mű szolgált.

Kiadja a Mercator Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Lektor: Gál Veronika

Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf

Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf

ISBN-10: 963-606-565-9

ISBN-13: 978-963-606-565-2

© Sárközi László, 2006

© Mercator Stúdió, 2006

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

T/F: 06-26-301-549

06-30-30-59-489

Sárközi László

CSIKÁGÓ

szonettciklus

Takács Gábor tanár úrnak
Igaz barátságodért

ELŐLJÁRÓSZÓ

Ez a vers Budapest két belső kerületében, a hetedikben, és a nyolcadikban játszódik, amit a pesti köztudat egyszerűen csak Csikágó-nak hív. Régebben a hetedik kerület Thököly út, Dózsa György út, Damjanich utca, Rottenbiller utca által határolt részét illették ezzel a névvel. Manapság "Csikágó"-nak nevezik a kerületben a Teleki teret is, és annak tágabb környékét, egész a Nagykörútig. Egyes feltételezések szerint az Amerikából visszatelepült magyarok nevezték el így, utcáinak szabályos, négyzetes elrendezése miatt, mely Chicago-ra emlékeztette őket. Más feltételezések viszont, már a Kádár korszakban is elterjedt bűnözésről eredeztetik a nevet, mely Amerika és a világ legveszélyesebb városára utal. Akárhogyan is volt, tény, hogy a hetedik-nyolcadik kerületben a rendszerváltás idején ugrásszerűen megnövekedett a bűnözés. A rendőrség a két kerületet összevonatan, egy kapitányság alá rendelve kezeli napjainkban, és a kerületeket a rendőri szakzsargonban is csak - Csikágó-ként emlegetik. Ezt a szakzsargont vettem át, művem címének adásakor, utalva e két kerület együttlevőségére. Versemben mindössze egyetlenegy nap történetét írtam meg, napkeltétől késő napnyugtáig. Ez az egyetlen nap ugyanolyan, mint a többi; valójában teljesen jelentéktelen az időfolyamban, akár az ember személyes léte az emberiség soraiban, de – teli van érzelmekkel, reményekkel, fontos és kevésbé fontos dolgokkal, történésekkel, vagyis az élettel, amivel az ember küzd, és amelyben mégis az Isten uralkodik...

Budapest, 2004. október 14 –

Sárközi László

I.

...kivilágolt ablakból nagy kacaj
hallatszik, köd gombolyodik, a párás
macskakövön vinnyog a macskajaj.

A sötétből lassan szürkül a látás,
távol villamos visong, busz zörög,
járdához simul. Munkás lődörög,
svájci sapkáján folt, homlokán vágás

a ránc, táskájából kilóg a csomag;
csonka colostok, tört kiskalapács...
rágyújtana, majd némi matatás
után inkább fölszáll és már nincs nyoma.

Tompa árnyék csorog az utcákra:
nyújtóznak a fák, a házfalak doha
s váratlanul kialszik a lámpa.

II.

Haldokló hajnal fáradt foszlányait
szaggatja szét a szikár napsugár,
madarak hangolnak, nyikkan sután

a hallgatás s átlépi korlátait:
rigók rivallnak rivalizálva,
galambraj pörög – silabizálja
torkuk kottájuk bűgő akkordjait.

Lassan lábol a locs-pocs a tócsába,
bot koppan, inog a koszos ruha,
slattyog, cuppan, toccsan a nyútt csuka
s motyogva bűjik a nyíló kocsmába.

Fakul a hold; rátakar a kék ég,
homály világol az ajtó résén
s talpam nyomja a falépcsők csorbája.

III.

Lázasan mos a pultnál a csapos;
korsó csörög, készül az alapos
munka, majd hosszan füttyül a kávégép;

rojtos, zöld kötény törli nagy markát:
csészét hoz, kávét mér, habot rá kérés
nélkül nyomna, adja a duplát, élénk
mozdulata föl-föl villan tarkán.

Sört hozatok, sülthurka illaton
ringok... orrba vágnak a buborékok:
vagy három zsák lyukas bádoffazékon
blokkol a nagykörúti villamos...

A plafonon halvány ikonsalétrom
sarjad, füsttől barnul a tapéta,
alján ragacs a bor maradéka.

IV.

Choli Daróczi Józsefnek

A sarokban játékgép áll; hunyorog,
csalogat – csábító a jutalom,
pislogása sárga-piros-gunyoros.

Máris műbőr tárcámat kutatom;
matatom a ropogós bélést – vékony...
a játékos csak akkor találékony
és szép, ha van miből... most mulatok,

iszom, a masinának mutatok:
öklöm az alkarommal kimért félkört
ír... s hiába hasít közénk száz mérföld,
vonz a tét, – a gombokra zuhanok...

...később koszos klotyóra görcsöl gyomrom
pénzt számlálok, múljon az unalom:
végül mégis nőtt s fogyott is a gondom...

V.

Tucatnyian szorongnak a pultnál,
löttyöktől lázad s lágyul lármas agyuk
napról-napra. Nincs dolguk. Hazugnál

hazugabb szavakkal traktálják maguk
s talán hiszik is, amit habognak
korsóikra rágörcsölt marokkal,
pillantásuk fanyar, ahogy a szaguk...

...az ablaknál ül, külön a többtől,
karjában kopott, kockás kabátka,
ősz haját lassan simítja hátra,
olvas, hosszú hamu hull a cigiről.

Asztalán kisfröccs – ráköszönti olykor
a csaposra, sok boros baráttra.

VI.

Végig a körúton szar korzózik;
nyúlós, avas búz ül rá a bárókra,
lapul boltokban, padokon s párokra

vicsorog. Illatokon torlódik
mohón, s lóg lassan őrlő fogak között,
gyomorba fut akkor is, ha az tömött
s alkoholban tobzódva oldódik.

...szökőkút márványán rozsdás kabát
csücsül társtalanul; vén vagány... arcán
földszín rojtos drótszakáll szaglik, ajkán
kukákból sodort dohányt tart lazán,

pusmogó parázs ropog, míg nadrágja
szárán patak fakad. Szél kél s halványka
tükrén sárgán bólogatnak a fák.

VII.

Zajokba zárt magányban szuszog a park,
szarka araszol, varjú vacakol
a barna talajban s kopottra kapart

lában sápad a kongó flakonoktól
távol. Halmokba hordott kacaton
ragacsos pornóújság cafatok
sárgulnak s kormos a parázs nyomoktól

a bokor alja. Húgyszagú matracon
fakó folt, rojtos rajta a tarka
takaró, szunnyad a szakadt sapka
alatta, forog s rüg a láb. Zaklatott

hangú habzó ajak torz szavak után
kap. Apró motyó szorong a barna
karban, arcra szórt hamu a napsugár.

VIII.

Szabadon szaladnak szét az utcákon
a szétszórt hulladék halmok, buckákon
bukdácsol a szél, omló vakolás,

a csapódó ablak nyomán szilánk hull
alá s toporzékoló csaholás
válaszol rá. A piac: pakolás.
pattogó sült – illata rászilárdult

rég a matt téglákra. A vasajtóban
vadgalamb zsörtölődés: zsibongva
zsongnak, szakadt zászlóként kibontva
tolluk; karcolnak pulton, szakajtóban

korhadt padlásokról ki-kirontva
kutatva karcol körmük; társaikat
nyomva fáradtra tépik szárnyaikat.

IX.

Tányérnyi pupillákkal fut a macska
a pult alól; a tyúk püspök falatja
foga közé szorult. A sarokba

kuporodik, zsíros cafatokra
szakadnak szét foga közt a darabok,
hosszan csámcsog; imádja a falatot
s már a kampón lógó malacokra

néz sárga pillantása. Hószínű
szalvétáját nyalva nyújtózik, ásít,
majd útra indul – új potyára számít.
Mégis, a nagy, kék vasajton kívül

jobban járna talán; savószínű
a kofa arca, lilán villan a vér
a bárdon, a hús hangosan csattan, ha mér

X.

Hajlott pár, kar a karban, a céklából
válogat, mérik, aztán a néhányból
gyorsan visszaraknak pár darabot.

Az alma nyolc napja még zamatos
volt, most olcsóbb, a banán friss és káros
a kopott bukszának, a hús: két-három
farhát; kutyával közös falatok.

A visszajárót szótlán számolják.
Ó-divat a ruha rajtuk, lábuktól
duzzad a takaros cipő, hátuktól
bothossznyi a földig a távolság,

tárcáik csak dús múltjuk tárolják.
Karba kart fonva csoszognak újtjukon,
a karikagyűrű csillog ujjukon.

XI.

...onnan jött, hol mandarinok porladnak
ősidők óta, ahol hagyomány
a tudás, méltóság a kor, még hatnak

a bölcs írások s Buddha lábnyomán
oly sok Buddha halad. Most itt ül. Ruhát
árul, magnót, lábast – bármit s áruját
gálánsan, s olcsón adja. Bárhová

is sodorja sorsa – talpon marad,
s kultúráját adja új hazájának.
Nyugalma izzik, fagy pillantásában
a bársony; itthon van, ám hontalan:

nincs nálunk sárkány s oroszlánok tánca
hol kosztümök kavalkádja alatt
dobban a szív, az ősök szarkofágja...

XII.

A nap aranya tócsákba szökik,
vibráló vizükből karikát kortyol
pár galamb: tükrük hullámszik, török.

Kikoptatott küszöbön kutya horkol,
légy zümmög s a farok lustán moccan,
gőz száll, tányér csörög, mozgás roppan:
hintaszékén apró anyóka horgol.

Szél támad; a kukán sikolt a sörös-
doboz, csikorogva hörög, zuhan
s koppan a kockakövön, átsuhan,
csatornán csikar, csattog, s tovacsörög.

...a népkonyhán a sor tömör és hosszú:
az utcán is téblábol vagy tucát,
van aki higgadt, van aki bosszús...

XIII.

...a harang ősi dicsőségről búg
s a konyhaudvaron locsogva mozdul
a sárban a sor. Vad pofa tör-zúz,

végül valaki vaskosan ráfordul.
A falak bibliából citálnak
s aki sóvár, hogy is vacillálhat?
mohó pillantása tányérba csordul,

két marka kinyitva, pont, ahogy koldul
s Igét idéz. Más lassabb: céljába
komótosan halad – csak fél lába
van, az útról most a kapura fordul

s rossz mankója tocsog már a csúszós
talajon. Hangja hamis bortól torzul:
a küszöbig mozgalmi dalt dúdol...

XIV.

Pucér platánba ágyazott a rogyant,
rozsdás rács s rothad a tövükhöz pottyant
sárgálló kutyagumi. Kaparás

kucorog a kapukon, hasadás
tör át a palánkon, rohan falakon
s átvág a grafitin. Kifli darabot
rűgó srácok; csillan a harapás,

ballagnak a táskák és vihogják
az ásító kapualjban kukákat
kutató koszos alakot: ruhákat
turkál s mulat – a jót is kidobják!

Napozó munkások: épp' kihozzák
a kártyát: dolgozni már nincs szándékuk.
Omló dór oszlophoz hasal árnyékuk.

XV.

Járőr kocsi pattan a járdára,
kattan az ajtó s kilöki a zsarut
az alakhoz, ki majdhogy falba lapul:

...nadrághoz bújik sétapálcája,
sovány nyakában liftté vált a csutka,
árnyéka háta tartását hazudva
vibrál, s markába izzad tárcája;

a parancs otrombán iratokat
kér – az ujj lassan piszmog, hosszan vizsgál
s a buksza tartalmát kiszórja – „viszlát!”
otthagya a csikorgó nyomokat...

...négykézláb kapirgál, arcába árok
mélyül, fakult fotón matat, pénzt számol.
Falnak fordítom pillantásomat...

XVI.

Iskolatáskák szaladnak a járdán
visongva, nyomaikat puha kátrány
őrzi most két kirohanás között...

...magában baktat, rosszul öltözött,
szurokszín haja takarja vágyait
a bagdadi éj bársonyos álmait
hosszú, mélysötét pillái mögött...

Alig kamasz a lány, szűk a cucca,
csak imbolyog, csontos arcán fátyolos
mosoly, a suli kapunál ácsorog.
Kimért bajának maradék jussa

krétaszín markában: bűz az utca,
öntudatlan szorongatja a zacskót
s szívja a szűrős szagú, híg ragasztót.

XVII.

Zuhognak a súlyos napsugarak,
kókadnak a villanydrótok. Bágyadtan
szusszan a busz s oldala kihasad.

Az ülés firkált s mind foglalt: tikkadtan
várok. ...a srác – cigány. Mint én. Bámul
valamit, s ahogy az ajtó tárul,
lőtt rugóként a kuporgókhöz pattan,

villámlik a mozdulat és – kimarja
a lankadó kismama nyakából
vékony aranyláncát... Ábrándjából
riad a nő – sikolt, arcát takarva

rázkódik. Rám izzó pillantások
alatt arcomat acélszürkén marja
a vér. Támolygom... Átszállok... Fázom...

XVIII.

...bukott birodalmak foglyai voltak,
szétszórattak s homokba hulltak holtan,
a törvény a hazájuk s otthonuk,

családjuk a vallás és a kultúra.
Csak bolti táblákon hírlík nyomuk
s kirakataikban: szálló poruk
sincs – nincs sötét kaftán, kalap s hosszúra

nőtt szakáll. Az Úr házat rácsok zárják,
udvarán puska és pisztoly posztol;
vizslatják azt is, ki padon kosztol,
az utast fémkutató kapuk várják

s az árkád árnyéka olvad olykor,
hogy lássa gyűlölködő s a pártatlan
a falain táblákba rótt fájdalmat...

XIX.

A srác haja rikít, görkorcsolyája
siklik lépcsőn s korláton, szakadás
ragyog nadrágján, halvány mosoly szája.

Visszhangzik magnója az aluljáró
firkált falán, ugrik – s nincs akadály:
csillan az övön a szög, a nyakán
karcsú lánca. Pillantása mustráló;

ránéz a lányokra és a fiúkra
is, suhan s kijáráshoz sodródva
fénylő pénzt dob a lyukas pokrócra.
Gazdája mintha kutatna kiútra:

támolyogva, magasba tartott ujjal
hadonászik az arrajárókra,
s magába társalog. Vagy tán az Úrral...

XX.

...a pályaudvarnál masszív forgalom,
botorkáló hőség süt az útra,
kocsik koccannak a másik oldalon:

torpan az özön aszfaltot túrva,
csattannak az ajtók s ugrik ordítva
a sofőr villám-pofont kanyarítva,
amaz nyomatékul hasbarúgja...

...mint karvaly, ha prédára vadászik,
várja utasát a kijáratoknál
a taxi, nyüzött arcán a borostát
kaparva csalogatja a bácsit

s ahogy csomagja gondja alatt roskad,
párnájába dugja a borocskát.
Poharában zaccos kávé poshad...

XXI.

...szikla az álla, a válla – ólajtó,
vaskos pénznyaláb nyomja a markát
s nyilvánosan lobogtatva tarkán

a bankókat átforgatja százszor
is műgonddal. Izzadt ujját sóhajtó
pillantások érik, tömött sótartó
bőr kabátja. Rásandít néhányszor

a csarnokban posztoló zsarura:
az unottan az utasokat nézi,
majd sasként rájuk hull – papírját kéri
s a csavargó újságost kapura

mutatva kiküldi...Szól a szignál,
a buszokból loholnak és szidják
a sokaságot, a várost s magukat.

XXII.

...a fuvolaszó átszúr a morajon,
a fiatal srác Mozartot játszik,
kottából, pontos és tanult – látszik:

lágyan időz pár trillán és sóhajon,
majd tova ring. A tudását adja:
aránylik hozzá kongó kalapja.
Vonó búsul s jajong a túloldalon:

kajla a kalap, borotvált a tarkó,
ősöktől örökölt a mozdulat
s magával ragad hangzás, fordulat,
csatakos az ing, tajtékos a barkó

s a koldus kilép a művész mögül;
sárgult, göcsörtös ujjai közül
csak dara hullik a tokba – az apró...

XXIII.

...a büfék árai plafonon járnak,
ám az utazók pultoknál sorjáznak;
sápad a gépi Cola, ropognak

a fogak. Csapolt bor illatozva
csábít szolgálattól fáradt katonát:
szódával kutyulja Tokaji borát.
A lacikonyhán párát morogva

pattog a kolbász a sokszor szűrt avas
olajban. A séf ujján férc-kötés,
sovány nyakában sárguló kötény.
Papírtáljain a vékony húsadag

csak kucorog, halovány a cékla
s a fél marék sült krumpli: mohón akar
tollasodni – alkalmasint még ma...

XXIV.

...a földalattiból átrohanva
a placcon: nyújtózhatnak a vonaton,
van, ki a sakkozóknál ragadva

a táblára kandikálva andalog
s tart, hogy nyugtából valakit kihoz
a szuszt is visszafojtja: bármikor
királynővé válhat a sötét gyalog...

Távol ül a lány, tartása laza,
tarka cédulát rak a lapok közé
s óvott kincsként hull a kopott könyv fölé
haja barnán fénylő zuhataga,

iszákjában hárfahúrként sorban
a kották. Óvatosan háta mögé
araszolok – Lin Yutang-ot olvas.

XXV.

...hűvös márvány támogatja hátát
és mégis sziklaként áll fél lábán
az áradatban. Tompán és kutatva

vár maszkja, a várócsarnok pillér
árnya moccan, s mintha tinta zuhanna
pillantására, az időt mulatja
csonkolt markában pár fakó fillér.

Futtában falja a túrós táskát
a járőr, a gőzölgő kávét torkába
önti s rohan a vonathoz botjába
kapaszkodva és buzdítja társát,

aki vágyón pislant a kisvodkára
a pincér pultján s pár pillanattal
tovább pizmog a Colás palackkal...

XXVI.

...dübörgő haus hatol agyamba
és szétbombázva gondolataimat
visszhangzik a fal hasadékaiban.

Csillan a fém az orrban, a nyakban,
övön s bőrkabáton: srácok táncolnak
a taktusra: ritmus ring a láncokban
s tarka taréjba fésült hajakban,

bakancs döng a boros flakonoknál
s gazdáik rásandítanak az úrra,
ki zakójában pénzt csörömpöl – újra
ott pislog, s járkal a kamaszoknál,

ám azok csak maguk közt barátkoznak:
páran hátrasétálnak, s találkoznak
a holtvágányra tolt vagonoknál...

XXVII.

Sárgán csordul a fény a falakra,
a pályaudvar árnyéka utcára
nyomul, járdáról a farkaskutyára,

ki oszlopra hugyál – jó magasra
fröcsköl a vizitálás, szikkadt kakát
szaglászik izgatottan, s borzas farát
riszálva büszkén odébb áll. Napra

ült a balkonon a konyhaasztal;
fürdőruhások isznak és kávéznak
s ronggyal hajkurásszák a maradékra
szállt bogarakat. Nyűtt bakancs talpa

lassan vontatja kocsiján a kukát
és aprólékos vizsgálatok után
járdára állítja borús arccal...

XXVIII.

...a kis térről számúzték az utolsót
is a piaci kofák, ásítva
árulja magát a szomszédban, olcsón

és a környék kocsmáiban. Szobákra
járva futószalagon szállítja
kuncsaftjait, majd tompán taszítja
a függönyöktől szétválasztott ágyba.

Óráit utcán vagy ivókban tölti
a duhajkodókkal ropva táncát,
tapogatva övtáskát és tárcát
s a pénzt alkalmi barátokkal költi,

máskor odaadja – fázik üvöltő
stricijétől s hozzáköti láncát:
fél magánytól, inségtől, a tükörtől...

XXIX.

Bérházak párkányáról zuhannak
alá koszos rongylabdaként s a talaj
fölött tárt szárnyú angyalként hatnak.

A piacfalnál két zugárus matat
utánam: némi szajrét adnának
olcsón s ha vásárlók garmadával,
jutányosan kapom. Ing, zokni – vacak

kacat mind, azonnal markomba nyomnak
két csomagot s már a harmadikat
adnák, majd a férfi gyorsan kikap
szatyrából két órát: „...kincs a párodnak,

igazi svájci...” A nő a fillért
is átszámolja. Szoknyája fodrokkal
rakott és varrott rajtuk a hímzés.

XXX.

...a sarki kisbolt lépcső hasadékán
szárnyas hangyák munkálnak, a falon
grafiti ordít. Tolókocsis bénát

óv a lomb: ölén homályló flakon,
pálinkától párologó arca árkolt,
skótkockás ingjéről hiányzik pár gomb
s habzik a hányás rajta. Csomagok

kandikálnak a szék kosarából:
pékárú, zöldség, szalámi, szalonna,
dohány, kávé, kannás bor, tészta, vodka.
Olykor horkant s vacogó ajkáról

nyál csurran folttal nagyolt nadrágjára,
lyukas árnyék rohangál arcáról
lábára, s bújik rongy strandpapucsába...

XXXI.

A lány a srác hátsóját simogatva
sétál, néha szorosan rámarkol,
piros ajka csókot csattant s kacagva

harapdál a rakoncátlan fürtökön.
A banda szótlánul áll a sarkon,
pillantásuk szúr, árnyékuk karcos,
konok vállakon borostás üstökök.

A lány azonnal a fiúhoz lapul
s átbotlanak a túlsó oldalra,
lazán, akár a palló. Népdalra
fakad a magnó, formaruházatuk

hátán a pajzs rajz Árpád-sávot majmol
s darutollat és várnak hallgatva.
Szájukon a gőg gúnyos görbét rajzol.

XXXII.

Őszibarackszín kimonót hordoz
a nap, rubinvörös, hosszú uszályal.
Kamaszok görkorcsolyáznak boldog

ricsajjal: ugratnak lépcsőről háttal,
csőkorláton csikarnak s dobogón
dobbantanak. Lány hajuk lobogó
gyanánt csillámlik szilaj táncolással.

A lány blokkja kövér kavicsot sodor
lábamnak – dobott szó a „bocsánat,”
aztán félfordulattal, korának
hamvas bájával rám villan a mosoly

s látszik gyöngy foga. Csábos a szája.
Tollam s papírom fürkészi. Arcomon
hosszan időz türkiz pillantása.

XXXIII.

A kocsi hörög, hangosan harákol,
majd sóhajtva sorol forgalomba,
gyorsultában is lomha és magányos,

gomolygó, vaskos füstjét dohogja.
A harmonikás most rágyújt, hallgatag
pipájára árnyékol a nagy kalap,
tábori székén ül nyugalomban,

kockás rongydarabbal homlokot töröl
és már játszik. A család kínai,
várnak s fogékonyságuk lírai:
küldik a kislányt – célja a kis vödör,

a harmonika hullámzik, zokog,
– apró lábai trappolnak a kövön,
kicsiny markában papírpénz ropog.

XXXIV.

...durva árnyék: fokról-fokra nyúlva,
fűjva cammog és fásultabbá válva
útra hullik a falaktól rúgva,

csúszva gurul az aluljáróba
s rásózza hulláját a csontos vállra:
árva barátja némán guggol, várja,
hátha valóra válik az óra

s szóra méltatják. Ruhája alapos,
haragos vonal szorítja száját,
hátát fal nyomja, borotválásán
márkás kölni illat, ingjén szalagos,

lapos nyakravaló. Kis fény kanyarog
s kavarog, majd széttöri álcáját:
tábláján sikoly – "Dolgozni akarok!"...

XXXV.

A busz ablakán rőt-sárga napfény
rohan az éj homályos udvarába
s fáradt csíkot húz a munkásruhára.

Fakult mészfolt szunnyad a logarléc
hátán, hasadás húz gyűrött nadrágján
s szíj szorongatja kitágult sapkáját.
Az állomásnál rókaprém gallér

topog; a láb túsarkúba szorul,
óvatos a szoknya, tárgytól, utastól
távol marad, s dül-fül a férfiakról,
kik bántják. A munkás hátrébb vonul,

rámosolyogva ülését kínálja:
borzong a blúz – rászorít a korlátra
s a másik irányba néz konokul...

XXXVI.

Jól öltözött fiatal lány tarhál
a kocsmá ajtónál; gyakorló költő:
hantája – csúf, ő – szép s tartja markát...

...szaftban úszó mócsingos marhapörkölt
páráll, állítólag borban készül...
fakul a galuska. Tányér mélyül
s a karcos bor kacagva torkon dörgöl.

A másik asztalnál vidám társaság
vacsorázik, korsószám nyakalják
a sört, aztán tarkójuk vakarják:
nagy a számla, markuk pénztárcába vág,

susmognak-számolnak, széklábat rúg
a csizma: boldogan francba zavarná
a pincért a szárba dugott vasrúd.

XXXVII.

Haldokló szamurájt alakít a nap,
a színfalokról utcákra kúszik
halovány sóhaja, majd kútig szalad

s a víztükrön galambtollra csúszik.
Takarók padokon, boltok zugában:
fantom motoz, szuszog, s nyugszik ruhában,
párna a cipő, poros pléd nyúlik

bokáig. Mély hang torkot köszörül
s a köpés hangja mint gázban a szikra...
...a bűnökön, mit csapott vállaikra
raktak, tán csak a halál könnyörül...

A srác áll a kútnál, borzolt hajában
csillám, finnyásan ég a gyönyörű
rózsa bíbora félájult markában...

XXXVIII.

...aláhull az utolsó római
császár s a vén halál trónra ül újra
Karthágó és Babilon romjain.

Sárga fény tolódik vörösön túlra,
árnyék húzódik hűvös homályba,
harangok hívnak hálás fohászra
s a hívők indulnak zarándokútra.

Padom magányán bronzszobrot alkotok
s a bodros, pávakék baldachinon
halkan harcosok kúsznak a finom
lépcsőkhöz s a cézár impozáns, komor

tógájába szúr a lándzsadöfés
s míg langyos bíbora arcomra csorog,
halkan hátamhoz simul a sötét.

XXXIX.

(Bagdadi éj van, az Iszlám kardja
ragyog s a Korán szűræk virradatig
várnak városokban, sivatagban...)

Kápráztató fénykavalkád úszik
utakon s konkurál zárt boltok hamis
aranyával. Túlórás koldus – alig
botorkál – lassacskán padra csúszik,

szakállán simítva méház, hosszan,
majd koszos szatyrait rakva párnának,
sóhajtva rádól. Még motoz vállával
kicsit; fapad roppan s fémláb koppan.

Vibráló fény száguld az utcákra.
(...tanaik hiábavalóságában
munkáltak köztünk Próféták – hárman.)

XL.

Inka császárok barna aranya!
ajkam bársonyos csókodért sóvárog,
aromád súlyos, akár a zsoldárok.

Katonák, költők éjszín madara,
bazár illata, kalifák uralma,
munkások izzadtsága és nyugalma,
karavánok tábori parazsa.

Gondokhoz méltó apró Góliát;
asztalt hozol a riválisok közé,
békét formálsz a haragosok fölé,
nyüzsgő létünktől fénylik glóriád,

bizalmat nyújtasz a találkozásban
s tartalmat alkotsz a várakozásnak...
...mily' csodálatos a harmóniád!

XLI.

A holdfény visszapattan a város
villogó aurájáról s a holdgyöngy
tovább gurul sápadtan a sáros

égbolton. A talponállónál bort költ
a csap, friss pogácsa ropogása
harsog, s szomszédom káromkodása,
mikor torkába dől a zavaros sör.

...távolabb gubbaszt a nő, kikandikál
ujja a csukából, csontos háta
roskatag rongy, párás pillantása
tán a galaxisokon túlra cikáz,

ki tudja hová, mily' távolba néz,
s mily' vágyálmok fogják? hogy frászkarikát
kap, amikor odanyújtom a pénzt...

XLII.

Bársony talpakon iszkolva olvad
homályba a lámpafény s az ablakok
lyukas pillantással bóbiskolnak

félig hunyt rolóik mögött. Cirmos
ront a falnak, körmöl a vakolaton
s a palánk magasából szónoklatot
intéz, míg alatta kutya vinnyog.

Sötét hallgatás moccan a házban;
fény lobban a szoba lámpásaiból:
árny húz ruhát hosszan árny karjairól
s csókot váltanak lassú izzásban.

A szórt, sápadt fény a macskakövön
halvány ikont rajzol alakjairól;
múlásról s magányról, ami közös...

XLIII.

...vibráló árnyék sétál a kopár
falakon; óvatos a karcsú kamasz,
sóhajt az utcakő lába nyomán,

puhatoló pillantás fölött tavasz
s fény fürtös fonata lobog lágyan,
„- vajon miért hagyta ott az ágyat?”
lányos marka szorong – valamit takar,

aztán toporog, áll és kicsit kivár,
míg tovarobog a motor... s vakon
a falra firkál a szóró flakon
s ő homályba surran. A házfal silány,

hámló plakátoktól tarka, durva
tégláin zordan csillan a stilizált,
éjszín szignó: csak név – nulla! Nulla...

XLIV.

...a kis park fái közt holdfény kuporog,
a lágyan hajlongó bokrok alján
sündisznó robog és morogva dohog

s utamat állja szúrósan, nyalkán:
fénylő tüskéin álca avar dunna,
pici pocakján bársonyos a bunda,
markomban topog parányi talpán,

ám csak pár pillanatig mulatok:
tűfoga gondosan ujjamba harap
s villám gyorsan a sövény közé rohan.
Mit hoz a jövő? – alig kutatom:

miért nyomja vállam a holnap gondja?
Valahová imbolyog utamon
halovány holdárnyékom árnyékholdja...